

Kim Andersen (V):

Sundhedsministeren har i flere interview lovet befolkningen, at alvorligt syge mennesker skulle have den mulighed at kunne få dokumenteret behandling i udlandet. En behandling, som ikke blot var helbredende, men som var i stand til at give den pågældende en bedre livskvalitet.

Ministerens ved, at der ikke er et eneste sygehusbudget, som ikke er under pres.

Er ministeren indstillet på at sætte midler af her og nu til at indfri løftet, så de patienter, der kan få dokumenteret behandling i udlandet, også kan blive sendt af sted?

Hvis ikke ministeren er i stand til at stille de midler til rådighed for sygehusejerne, amterne, her og nu, så må vi jo konstatere, at det er rent mundsvejr, ministeren har været ude med i utalige interview.

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Til hr. Kim Andersen kan jeg sige, at det forslag, jeg har været ude med – altså at give behandling til alle patienter, som har en livstruende sygdom, hvor et fagligt veldokumenteret videnskabsarbejde siger, at her kan der ske helbredelse, livsforlængelse eller kvalitet til livet – er et begreb, der er værd at arbejde med, også når det bliver fremført her i Tinget i dag. Der er andre patientgrupper som sklerosepatienter og gigtpatienter, hvor vi bruger det brede sygdomsbegreb »kan det nytte?«

Jeg kan sige, at der er nogle meget positive forhandlinger i gang i øjeblikket med Amtsrådsforeningen og regeringen, og kommer de frem til en bestemt ekstraudgift på det område, hvad de antagelig gør, så vil regeringen have pengene med.

Lone Møller (S):

Jeg vil spørge, om ministeren ikke kan bekræfte, at det også under borgerligt ledede regeringer har været helt normal og almindelig kutyme, at når man laver aftaler med amter og kommuner, så foregår det ved økonomiforhandlingerne og ikke i Folketingets spørgetime.

Så vil jeg gerne lige spørge, om ikke ministeren sådan daglig kan læse, at diverse læger mener, at hvis de får ekstra midler stillet til rådighed, så løses problemerne også over en nat.

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Jeg tør næsten ikke sige det, men som gammel embedsmand i Århus er det ikke en ukendt problemstilling, at der er læger, der fremsætter øn-

sker om at få flere penge. Men jeg vil ikke bruge det en dag som i dag, for jeg synes, at det vigtigste er at holde fremtiden og perspektivet for øje, nemlig det, at vi må sørge for at sikre en grundetik i det her land. Alle de patienter, der har en sygdom og et behandlingsbehov, hvor et behandlingstilbud kan gøre nytte, bør have den behandling tilbudt. Sådan bør det være i en velfærdsstat.

Jeg er helt enig med fru Lone Møller i, at det normalt er sådan, at når parterne giver hinanden håndslag ved et forhandlingsbord, så har man en forventning om, at man går hjem og realiserer det, der er aftalt ved forhandlingsbordet. Det går jeg også ud fra sker i 2001.

Gyda Kongsted (V):

Når ministeren siger, at han ikke har nogen indflydelse på H:S' bestyrelse, så vil jeg da spørge ministeren, om de seks repræsentanter, ministeren har i H:S' bestyrelse, kun sidder og drikker kaffe – som ministeren jo selv holder meget af.

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Det er rigtigt, at jeg elsker kaffe, vil jeg sige til fru Gyda Kongsted. Jeg har også 15 års erfaring i den her branche, og jeg ved, at en god kaffesnak kan løse utrolig mange problemer.

Jeg skal beklage min fortalelse om, at ministeren og ministeriet ikke har indflydelse på H:S. Jeg havde glemt, at der var en repræsentation fra ministeriet i bestyrelsen.

Jeg skal beklage min forglemmelse over for Tinget.

Formanden:

Hr. Jørgen Winther har endnu et spørgsmål.

Jørgen Winther (V):

Jeg må sige, at ministeren har været en kæmpe megaskuffelse her i Folketinget i dag. Ministeren plus statsministeren har sagt i fjernsynet: Nu skal vi hjælpe de døende patienter. Vi skal hjælpe kræftpatienterne. Mennesket før pengene.

Alle de flotte ord.

Jeg vil sige til ministeren, at det er en skuffelse at høre, at der så er nogle patienter, der ikke kan få gavn af en behandling, som egentlig kunne findes, hvis bare der var penge.

Så ved jeg godt, at ministeren elsker kaffe. Jeg kan bare sige, at kaffe altså ikke løser problemerne for disse patienter. Det er nu, at disse patienter har behov for behandlingen, og en ansvarlig overlæge, som vi begge kender særdeles